

ning. Men det har jo været god gammel Skik her i Landet først at fremsætte Lovforslag paa det Tidspunkt, hvor Udviklingen naturligt var naaet til det Standpunkt, som Lovforslaget tog Sigte paa. Der er altsaa ikke noget revolutionært eller radikalt i at lovfæste de Bestemmelser, som allerede er gældende for største Delen af de industrielle Arbejdere her i Landet.

Arbejdsgivernes Modstand mod, at vi skal tiltræde Konventionen, eller at vi skal vedtage det Lovforslag, der er fremsat af Arbejdstidskommissionens Flertal, er fuldkommen ulogisk. De slutter deres Bemærkninger med at sige, at de maa „fraaade en Lov, der fastsætter Arbejdstiden i Haandværk og Industri til 8 Timer, fordi en saadan Lov er overflødig, da de paagældende Arbejdere allerede har denne Arbejdstid“, og saa fortsætter de, „fordi en saadan Lov er skadelig derved, at den binder Erhvervslivet til en bestemt Arbejdstid uden Hensyn til Udviklingen i de økonomiske Forhold og da navnlig i de Lande, hvormed vi skal konkurrere“, altsaa i det ene Øjeblik siger man, at en Fastsættelse er overflødig, og i det næste forbeholder man sig i Morgen at gaa til indtil 10 eller 12 Timers Arbejdstid, hvis Udviklingen i de økonomiske Forhold skulde nødvendiggøre det. En mere ulogisk Paastand end den, der her fremsættes fra Arbejdsgivernes Side, skal man lede længe efter. Arbejdsgiverne har som eneste Grund til at gaa imod Lovfæstelse af den 8 Timers Arbejdsdag Ønsket om, saa snart Lejlighed dertil viser sig, igen at komme bort derfra, og de vil forbeholde sig alt muligt i den Henseende. Deres Argumentation mod Loven som værende overflødig falder altsaa ganske sammen. Fra Arbejdernes Side i Kommissionen er det stadig gjort gældende, at naar vi saa stærkt som muligt fastholder Ønsket om Lovfæstelse, skønt vi indrømmer, at vi i stort Maal gennem Overenskomst har faaet gennemført den 8 Timers Arbejdsdag, er det netop — og det skulde den højtærede Minister lægge Mærke til — for at støtte Regeringen i dens Ønske om Opretholdelse af Arbejdsro og Arbejdsfred. Thi i samme Øjeblik der fra Arbejdsgivernes Side kommer Krav om at forlænge den nu en Gang vundne 8 Timers Arbejdsdag, kan man være fuldkommen vis paa, at vort Land kommer ud i et Kaos af Arbejdskampe, og det troede jeg ikke, at dømme efter de Fraser, som er fremsatte af Regeringspartiet om Ønskeligheden af Arbejdsro, egentlig var det, man ønskede at arbejde for.

Naar man sammenligner det Forslag, Arbejdstidskommissionen har fremsat, og det i Washington vedtagne Forslag til Konvention, vil jeg gøre opmærksom paa, at der i Kommissionens Forslag er en enkelt Bestemmelse, som jeg finder noget betænkelig. I Slutningen af § 3 staar der: „Saafremt en Arbejder er beskæftiget under saadanne Forhold, at det kun paahviler ham at udføre egentligt Arbejde i en Del af den Tid, i hvilken hans Arbejds-kraft skal staa til Raadighed for Arbejdsgiveren, kan han beskæftiges udover det i nærværende Paragrafs 1ste Stykke nævnte Tidsrum.“ Jeg tror, at denne Bestemmelse kan lade sig forene med det, der er vedtaget i Washington, fordi den efter min Mening maa betragtes som en Definition af, hvad man forstaar ved Arbejdstid, men jeg mener, man maa tage den med allerstørste Forsigtighed, fordi Formaålet med en forkortet Arbejdstid jo ikke alene er det ren hygiejniske at skaane Arbejderen for Overarbejde, det rent arbejderbeskyttende, at de ikke skal falde sammen, men ogsaa det sociale, kulturelle, at de skal have en væsentlig større Del af deres Dag til Raadighed for kulturelle og aandelige Formaal, og i samme Øjeblik denne Bestemmelse om „egentligt Arbejde“ bliver Genstand for en laks Fortolkning, i samme Øjeblik vil der være en Fare for, at det kulturelle Moment falder bort.

Derimod er der i Arbejdstidskommissionens Forslag en anden Bestemmelse, som vistnok er i Strid med Washington-Konferencen. Den findes under Afsnittet „Overtidsarbejde“. Med en vis Ret gør Arbejdsgiverne i deres Betænkning gældende, at hidtil har den 8 Timers Arbejdsdag, Nedsættelsen af Arbejdstiden, kun været et Lønsprogsmaal, idet de har kunnet faa Arbejderne til i stort Omfang at udføre Overarbejde, som de saa betalte mere for, men saa skriver Arbejdsgiverne i deres Betænkning: „I Washington-Konferencens Beslutninger findes intet om en Begrænsning af Overtidsarbejde; man har kun udtalt et almindeligt Ønske om, at dette maatte blive reguleret, og fastsat Bestemmelsen om, at det skal betales paa en vis Maade“. Dette er fuldkommen urigtigt som flere af de Ting, der gøres gældende fra Arbejdsgivernes Side. I Vedtagelsen er det udtrykkelig sagt, at der kun maa gøres Undtagelser fra Regelen om 8 Timers Arbejdsdagen i nogle ganske bestemt formulerede Tilfælde, og der for-dres, at der skal foreligge særlige Forhold, enten Ulykkestilfælde og saadant no-